

Joan-Baptista Campos

Ciutat remor

Premi Ibn Hazn
Ajuntament de Xàtiva

No plores més. Res no és en va.
Encara et resten sobre les cendres del dia
els senyals de les petjades.
Et resta aquest gest de salnitre lluny de la mar,
i el dia jove, més jove encara rere els turons,
els ametllers florits,
una remor de ciutat.

Vaig cap a la ciutat,
vestit amb el sacrifici dels anys,
dignament vestit.
Sé que prompte hi hauré arribat.
Gemecs de carros vells em porten
una olor rànica de palla humida
i llepolies.
Potser ningú no sortirà a rebre'm.
M'esperen els arbres esfullats
i un silenci inacabable.

JO SÓC AQUELL

Jo sóc aquell qui et passeja enmig de la nit
i entre la nit que m'acreix i em nega,
el meu pas es fa ressò del desconsol de la llum
i la veu se'm torna més fosca i dura.
Per això pregue als déus i a la terra que m'acullen,
perquè em donen forces per refer la caminada.

Invita'm, ciutat retrobada, al tàlem vitri, al teu si nutrici!
Llençols roents ens hi esperen, follia i furtiva amant!
Invita'm, oh ciutat voluptuosa,
terra d'arrels agermanades, lleial i altiva roca!

Uns altres poetes, nocturns i silenciosos, despullaren
sobre gots de rou, la flor més ufana de la nit.
El meu cant és avui el carrer estret.
I aquests batecs de les pedres em saben a fruita robada,
i l'aire fa flocs i la mar
no és més ampla ni més fonda que ahir.
Res no saps de mi. Encara res.

Escolta'm, res més no tinc per a oferir-te.
I les meues mans tremolen davant el full en blanc
com les façanes velles,
i la pluja cau fresca sobre els carrers del retorn.
M'he rentat els ulls amb aigua clara del record.
Aigua que em traurà d'aquesta nit d'insubornables presències.
Treu-me d'aquests núvols, oh ciutat, o trenca'ls,
però, no calles, ara.

La lluna va ser lapidada ahir
per uns nens que sortien de l'escola.
La lluna d'ahir va ser ferida
per uns nens que s'acaçaven a pedrades.
En la nit cisellada recórrec el teu perfil,
s'obrin finestres, sonen guitarres,
es desperten balcons sense despertar-se del tot.

Vine amb mi, ciutat porosa.
Vine amb mi, lleugerament sotmesa,
Vine i deixa'm abraçar-te amb la mirada.
Vine solemníssima i ritual.
Vine, ciutat silenciosa.
Vine i embolcalla'm amb la balma més clara,
suau com una brisa suau,
tranquil·la i consirosa.

No plores més. Res no és en va.
Encara et resten sobre les cendres del dia
els senyals de les petjades.
Et resta aquest gest de salnitre lluny de la mar,
i el dia jove, més jove encara rere els turons,
els ametllers florits,
una remor de ciutat.

Et resta una platja de condols, arrecerada d'oblits,
on cada tarda s'esmoreixen les onades dels vells anys;
les desferres dels quillats rovellats per la pluja,
els remes plens d'algues i un lleu tel de la memòria.

No plores més: mira aquest digne espectacle de la teua vida.
Tota una vida et resta més enllà de ciutat.
Et resta la bellesa nua i feréstega, pura, del record,
I el subtil maquillatge de les ombres,
que s'esborren, a poc a poc,
amb la brisa nocturna.

He cregut veure una esperança en el repòs de les pedres,
en la solitud silenciosa de la matèria,
encara lliure de grafit,
en les nafres obertes del destí,
en la mà deserta dels carrers,
en el llamp i en el puny de la nit,
en la teua presència poderosa,
en el vol nerviós del teuladí,
en la conca sonora del teu nom, oh ciutat!

Des d'enlloc, amb una alba de guix als ulls,
aljubs d'aigua em sostenen les parpelles
i el llevant contra les roques del temps;
remors de ciutat duen veus humanes
a la deriva.

A POC A POC, LA CIUTAT

A poc a poc, la ciutat va fent-se fosca.
Murs de silenci,
paredasses d'ombra.
La nit no s'ha acabat, encara.